

NATUURPLAKBOEK NUMMER 296

Tekst en foto : JO-han Opsomer – 23 augustus 2013

Toen de mens zich ging settelen en overging van jager/verzamelaar naar de honkvastere toestand van landbouwer/veeboer ontstonden al vrij vlug handelsroutes. Men had zaken over en men ruilde voor dingen die een ander ook over had.

Nog voor de patat onze streken bereikte waren er al een hele resem kruiden, smaakmakers uit het Middellandse zeegebied, Oost-Europa, ja, zelfs China die hier hun intrede deden.

Anders dan de plaatselijke 'on'-kruiden waren ze niet op genezing of heling gericht, maar was het werkelijk de bedoeling dat we de basis gingen leggen van de Michelinsterren.

Nu we blijkbaar leven in een tijdperk waarbij het aantal televisiekoks de statistieken over de werkeloosheid danig heeft beïnvloed komt de kruidentuin ook weer op de voorgrond.

Verse dit en een paar gesnipperde blaadjes van dat doen ons het water in de mond krijgen.

Een paar potten op de vensterbank, een strookje op het terras, een bedje van de moestuin. Het kan allemaal.

Naast smaak en geur is er een derde dimensie.

Ik hou van dille. En zeker als ze bloeit. Venkel is ook zo iets.

Niet toevallig zijn ze familie van elkaar en dat merk je ook in de geur. Een vleugje anijs is nooit uit de lucht.

Er staat er veel bij mij en toch gebruiken we ze met mate in de keuken.

Ik wil namelijk koninginnenpages aantrekken.

Heel dat kruidengedoe heeft een positieve keerzijde van de medaille. De planten zijn niet echt inheems te noemen, hooguit ingeburgerd en toch hebben ze hun waarde voor het plaatselijke insectenvolkje.

Muntvlindertjes, allerlei zweefvliegen, bijen, dag- en nachtvlinders van alle slag en zeker de soorten die als trekvlinder al een reis vanuit de mediterrane streken achter de rug hebben, sluipwespen en hommels. Noem maar op en ze komen op je haute cuisine af.

Aangevuld met een buddleja, een paar echte honingplanten (beemdkroon, salvia, wilgen, duizendblad, sierui, monarde, sierappels) en een zonnige standplaats met eventueel een klein waterpartijtje en je krijgt al vlug zowat het hele zoemende, fladderende en zwevende gamma over de vloer.

Een bordje met de uitnodiging 'Komen eten!' is voor mij echter een brug te ver.